

презъ нощта тя запали пещъта, метна хлѣбоветѣ, почака докато се опекатъ, извади ги съ една лопата, нареди ги на полицата и метна отгоре имъ кожухчето си. Прибра се подъ юргана. Духна лампата. Децата ѝ сладко спѣха, ала тя не можа да притвори очи, защото главата ѝ пламна. Залюлъ я люта треска. Три пжти става да гребе студена вода отъ менцитѣ и да си кваси челото.

На сутринъта децата се пробудиха и скочиха. Откачиха менцитѣ и разлѣха всичката вода, докато се измиятъ. Сетне си отчупиха по единъ коматъ мекъ хлѣбъ, мушнаха хлѣба въ торбитѣ и заминаха на училище. При болната жена остана само най-малкото.

Търколи се деньтъ. Майката не можа да се вдигне. Устнитѣ ѝ се напукаха отъ огъня. Следъ пладне тритѣ деца се върнаха отъ училище.

— Ахъ, мамо, още лежишъ, а пъкъ нищичко не си ни сготвила! — укори я момиченцето.

— Мили деца, — обади се съ премалнѣлъ гласъ майката, — много съмъ болна. Изгорѣха ми устата отъ жажда. Тази сутринъ вие сте разлѣли водата отъ менцитѣ до капка. По-скоро вземете стомната и тичайте на чешмата!

Тогава се обади първото:

— Нали ти казахъ, че обувката ми тече.

— Ти забрави, че калпака ми е пукнатъ, — добави второто.

— Мамо, колко си смѣшна, — рече момиченцето. — Мога ли да хукна по чешмитѣ, когато имамъ да пиша домашно упражнение?

Очитѣ на майката се напълниха съ сълзи. Най-малкото, като видѣ сълзитѣ, грабна стомната и се затече навънъ, ала се спъна на прага и счупи пръстения сждъ.

Всичкитѣ деца ахнаха, разшаваха се, отчупиха си още по единъ коматъ хлѣбъ и неусѣтно се измъкнаха навънъ да играятъ. Остана само най-малкото, защото нѣмаше обувки. То започна да пише съ прѣстъ човѣчета по запотеното стѣкло на прозореца.

Болната майка се надигна. Погледна къмъ напуканата вехта икона и се помоли.

— Господи, стори ме на каквато и да е птичка! Дай ми криле да литна съ тѣхъ и да избѣгамъ отъ тѣзи лоши деца! Азъ за тѣхъ залька отъ устата си давахъ, а тѣ не рачиха да ми донесатъ капка водица.

Господъ, който гледаше отгоре къмъ земята, чу молбата